Č. 10.797.

Veřejní zaměstnanci: * Úsudek o tom, zda služba kancelářského oficianta byla uspokojivou ve smyslu § 88 nař. č. 113/1926 Sb., může si úřad učiniti samostatně bez ohledu na výsledek kvalifikace určené podle § 15 cit. nař.

(Nález ze dne 23. října 1933 č. 17.534.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8775/30, 9225/31.

Věc: Hedvika B. ve F. proti ministerstvu vnitra o ustanovení pomocným kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 2. února 1929 žádala st-lka, aby na základě § 210 odst. 2 plat. zák. a § 88 vl. nař. č. 113/26 byla jmenována kancelářskou úřednicí, ježto podle dekretu zsp-é v Opavě z 10. srpna 1925 má nyní 13 let ve vlastnosti kancelářské oficiantky započítatelných a mimo to vyhověla všem ostatním požadavkům, kladeným jak zákonem, tak i jejími nadřízenými. Rozhodnutím zemského úřadu v Brně z 30. března 1929 bylo st-lce sděleno, že k jejímu podání z 2. února 1929 nelze zemskému úřadu vysloviti, že st-lka se ve smyslu ustanovení § 210 odst. 2 plat. zák. a § 88 vl. nař. č. 113/26 stala pomocnou kancelářskou úřednicí, ježto podle cit. předpisů kancelářští oficianti, kteří nebyli ustanoveni kancelářskými úředníky (§ 7 odst. 7 plat. zák.), se stávají po uspokojivé nepřerušené 10leté službě, započítatelné ve vlastnosti kancelářského oficianta, pomocnými kancelářskými úředníky ve veřejnoprávním poměru, a z těchto zákonných předpokladů je sice v případě st-lčině splněna 10letá nepřerušená služba ve vlastnosti kancelářské oficiantky, kterou st-lka ukončila dnem 4. února 1929, ale není dána další podmínka, aby totiž mohla býti její služba označena za uspokojivou. Překážkou tou je st-lčina naprostá neznalost státního jazyka, pro niž st-lka již dvakráte při jazykové zkoušce nevyhověla.

Odvolání, které st-lka z rozhodnutí toho podala, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených v rozhodnutí v odpor vzatém a v uvážení, že služební výkon státního zaměstnance, neznalého státního jazyka, nemůže býti považován vzhledem k ustanovení čl. 60 odst. 1, čl. 61 odst. 2 a čl. 66 odst. 1 jaz. nař. za uspokojivý, třeba jeho formální kvalifikace zněla na »dobrou«, neboť pojem »uspokojivá služba« podle § 68 vl. nař. č. 113/27 se nemusí krýti s pojmem dobré kvalifikace ve smyslu služební pragmatiky, při čemž mimo to nelze přehlédnouti, že nadřízená stolice, rozhodujíc konkrétní případ, může si opatřiti samostatný úsudek i o správnosti formelní kvalifikace.

O stížnosti uvažoval nss takto:

St-lka namítá na prvém místě, že podle § 88 vl. nař. 113/26 se kancelářský oficiant, jenž vykonal 10letou nepřerušenou službu, stává kancelářským úředníkem pomocným automaticky, a že postup ve službě je vyloučen jenom tehdy, když před uplynutím 10leté služby se nadřízeným úřadem vysloví, že služební výkon nebyl uspokojivý. Poněvadž se tak

nestalo, stala prý se st-lka již před třemi roky kancelářskou pomocnou úřednicí, ježto dnes již vykonala 15letou nepřerušenou započítatelnou službu jako kancelářská oficiantka.

Pokud jde o otázku, zda kancelářský oficiant se za splnění předpokladů § 88 cit. vl. nař. stává automaticky pomocným kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru, vyslovil nss již v nál. Boh. A 9225/31 právní názor, že se kancelářský oficiant nestane pomocným kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru podle § 88 vl. nař. č. 113/26 ipso iure splněním podmínek tam uvedených, nýbrž že se jím stane teprve výrokem příslušného úřadu, který splnění těchto podmínek deklaruje (srov. i Boh. A 8775/30). Na názoru tomto trvá nss i v případě dnešním. Není tedy tvrzení st-lky, že se stala automaticky kancelářským úředníkem ve veřejnoprávním poměru, důvodné.

Pokud pak jde o termín, ke kterému st-lka podle jejího mínění splnila požadavek 10leté služby, započítatelné ve vlastnosti kancelářské oficiantky, vyslovil zem. úřad v Brně ve svém rozhodnutí z 30. března 1929, že 10letá nepřerušená služba ve vlastnosti kancelářské oficiantky byla u st-lky ukončena dnem 4. února 1929. St-lka okolnost tuto ve svém odvolání nepopírala, nýbrž naopak výslovně tvrdila, že veškery podmínky pro ustanovení pomocnou kancelářskou úřednicí u ní byly splněny dne 4. února 1929 a že se tedy dnem 4. února 1929 stala pomocnou kancelářskou úřednicí. Neměl tedy za tohoto stavu věci žal. úřad důvodu, aby zkoumal, zda u st-lky předpoklad 10leté nepřetržité služby ve vlastnosti kancelářské oficiantky byl splněn již některým termínem dřívějším. — — — —

Dále namítá st-lka, že výrazem »uspokojivá služba« nemíní předpis § 88 cit. vl. nař. nic jiného, než dobrou kvalifikaci dotyčného úředníka ve smyslu § 19 služ. pragm., podle něhož při určení kvalifikace nelze bráti zřetel toliko na jazykovou znalost, nýbrž i na ostatní znalosti a vlastnosti v § 19 služ. pragm. uvedené, a že tedy za uspokojivý jest pokládati takový výkon služby, když průměrný výsledek zkoušky všech tam uvedených vlastností, schopností a výkonů je dobrý, kdežto jediná vada nebo jediný nedostatek nemůže míti za následek nepříznivou celkovou kvalifikaci. Ježto pak st-lka je v každém jednotlivém bodě — vyjímajíc znalost státního jazyka — popsána dobře a ježto jí také byla přiznána celková kvalifikace dobrá, nemůže prý se ani zem. úřad, ani žal. úřad od této celkové kvalifikace odchýliti.

Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Ani zákon platový v § 210 odst. 2 ani vl. nař. č. 113/26 v § 88 ani jinde nestanoví definici, kterou službu jest pokládati za »uspokojivou«. Z té okolnosti pak, že výraz »uspokojivá služba« v § 88 cit. vl. nař. nekryje se s výrazy, které totéž vl. nař. v § 15 odst. (3) zavádí pro kvalifikační posudky kancelářských pomocníků, kancelářských oficiantů a vrchních kancelářských oficiantů, dlužno usuzovati, že vláda nezamýšlela pojem »uspokojivé služby« vázati na určitý stupeň kvalifikačního posudku — ačkoli jinde na př. v § 28 odst. (1) sub č. 7 k méně přiměřené nebo nepřiměřené kvalifikaci pojí určité právní důsledky, — a sluší tedy, jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 9225/31, pojem »uspokojivé služby« vykládati ve vlastním slova toho smyslu, t. j. uspokojivou služ-

bou dlužno rozuměti službu, která byla konána ke spokojenosti úřadu. Pro úsudek úřadu o tom, zda st-lčina služba byla uspokojivou, nebyl tedy směrodatným jedině posudek kvalifikační, jak st-lka mylně za to má, a mohl tedy úřad bez ohledu na celkový posudek kvalifikační i ze skutečnosti, st-lkou uznané, že jazyka státního nezná, dospěti k úsudku, že její služba nebyla uspokojivou.

Pak ovšem je pro posouzení věci zcela nerozhodno, že se žal. úřad v nař. rozhodnutí neomezil na to, že úsudek o neuspokojivosti služby st-lčiny ve shodě s rozhodnutím I. stolice čerpal z pouhé skutečnosti, že st-lka nezná jazyka státního, nýbrž že připojil ještě další důvody opřené o předpisy čl. 60 odst. 1, čl. 61 odst. 2 a čl. 66 odst. 1 jaz. nař. Neboť i v tom případě, kdyby st-lce skutečně bylo možno dáti za pravdu v tom směru, že jaz. nař. je neplatné, nemohlo by nař. rozhodnutí přece býti zrušeno, zůstává-li opřeno o důvod svrchu uvedený, jenž stížností nebyl vyvrácen. Nemusil se proto nss dalšími námitkami stížnosti co do platnosti jaz. nař. vůbec zabývati.

Č. 10.798.

Zaměstnanci veřejní: Odklad platového postupu pro pochybnost výsledku kvalifikace?

(Nález ze dne 23. října 1933 č. 17.535.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.784/33.

Věc: Josef Z. ve V. proti ministerstvu financí o zvýšení služného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl jako vrch. berní správce výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 31. července 1926 převeden k 1. lednu 1926 do služného 6. platové stupnice stupně f) s tím, že vyhoví-li zákonným podmínkám, zvýší se jeho služné podle § 15 plat. zák. dnem 1. ledna 1927. Dalším výměrem téhož úřadu z 5. listopadu 1926 bylo mu vzhledem k výměru zprvu uvedenému a vzhledem na to, že vyhověl všem ostatním zákonným podmínkám pro zvýšení služného, od 1. ledna 1927 přiznáno služné 6. platové stupnice, stupně f) s 1 náslužným přídavkem.

Výměrem zem. fin. ředitelství v Praze ze 17. prosince 1927 byl tento posléze uvedený výměr podle § 151 odst. 7 a § 16 plat. zák. zrušen a uveden v platnost původní výměr z 31. července 1926, ježto dodatečně bylo zjištěno, že st-l za rok 1926 byl kvalifikován známkou »méně přiměřeně« a kvalifikace tato zamezuje nejen postup do vyšších platů, nýbrž i započet roku 1926 pro postup do vyšších platů (§ 51 odst. 4 služ. pragm., resp. § 16 plat. zák.) a tedy platy 6. platové stupnice, stupně f) s 1 násl. přídavkem byly od 1. ledna 1927 st-li přiznány neprávem.

Námitky, které st-l proti výměru tomuto podal, byly rozhodnutím zem. fin. ředitelství v Praze z 19. listopadu 1928 zamítnuty v podstatě z těchto důvodů: Dekretem z 5. listopadu 1926 byly st-li přiznány služební platy 6. platové stupnice, stupně f) s 1 náslož. přídavkem jedině z toho důvodu, že tehdy byly splněny všechny zákonité předpoklady, zejména poslední »dobrá« kvalifikace st-lova za rok 1925. S přiznáním